

2. Kapitola

Zvonilka upevnila na místo poslední šroubek.

„Hotovo!“ zvolala. „Zkusíme to ještě jednou.“

Zvonilčina kamarádka Fauna, zvířátková víla, už byla připravená. Vytáhla z kapsičky slunečnicové semínko a přidržela ho těsně před myšákem stojícím opodál. „Hodný chlapec,“ pobízela ho Fauna. „Chceš něco dobrého?“

Myšák se vydal za semínkem. Dřevěné kolečko, na kterém stál, se přitom dalo do pohybu. Nato se rozešlo druhé kolo, které roztočilo kliku, a na ni se začal navíjet dlouhý provaz.

„Funguje to!“ zvolala vodní víla Mlženka, která to celé zpovzdálí sledovala.

Pak uslyšely zasvištění, jak provaz roztočil kladku na vrcholku oblázkové studny. Zvonilka zadržela dech. Chvilku nato vytáhl provaz ze studny náprstek plný vody.

„Dokázaly jsme to!“ vykřikla Zvonilka. „Moje studna na myši pohon funguje!“

Fauna podala slunečnicové semínko myšákovi, který se zastavil. S Mlženkou po boku došla ke studni a připojila se ke Zvonilce. „Jen si to představte,“ zasnila se Fauna. „Získat tenhle kbelík vody nechtělo víc než dvanáct stromů, tři různé myši a sedmadvacet slunečnicových semínek.“

„Objevilo se několik zádrhelů,“ připustila Zvonilka. „Ale pomysli na to, oč snadnější teď bude chodit pro vodu!“

V tu chvíli je zahalil veliký stín. Myšák zvedl hlavu a ze strachu se dal znovu do běhu.

„Prrr! Stůj!“ křičela Zvonilka.

Jak sebou provaz škubnul, kbelík jí vyletěl z ruky. Proletěl vzduchem, s třesknutím narazil do rumpálu a vylil svůj obsah Zvonilce rovnou na hlavu.

Zatímco si Zvonilka utírala vodu z očí, přistála vedle víl dvojice obrovských nohou v teniskách. Zvonilka zvrátila hlavu dozadu, podívala se vzhůru a zjistila, že patří Katce.

„Katko!“ vyštěkla. „Víly nesmíš takhle přepadávat. Myslely jsme, že je to jestřáb.“

„Omlouvám se,“ špitla Katka. Přidřepla si na zem, aby si s vílami mohly lépe povídat.

„Od čeho jste všechny tak zmáčené?“

„To je Zvonilčina studna na myší pohon,“ vysvětlovala Fauna, která se snažila uklidnit třesoucí se myšku.

„Ale podle všeho ještě není Katkovzdorná,“ dodala Mlženka.

Ale Katka jako by vůbec neposlouchala. Oči jí hořely vzrušením. „Viděly jste Miu a Lindu a Gábi?“ ptala se víl. „Musím jim něco říct. Stala se mi ta nejpodivnější věc –“

„Cože?“ ozvala se najednou Mia, která právě přišla s Lindou a Gábi v patách. „O čem to mluvíš?“

Katka začala vyprávět kamarádkám o svém výletě do lesa. Zvonilka se zatím vrátila k práci na svém vynálezu. Dotáhla šroubky, zkontrolovala všechny kolečka a kápala do kliky trochu kolomazi. Zvonilka se strašně ráda šťourala ve věcech. Nejšťastnější byla, když měla co opravovat.

Právě dotahovala uzel na lanu, když zaslechla, jak Katka říká: „A když jsem se rozhlédla, krčil se tam kluk oblečený v listí –“

Zvonilka nastražila špičatá ouška. „To je Petr!“ přerušila Katku.

„Kdo je Petr?“ nechápala Katka.

„Petr Pan,“ upřesnila Mlženka. „Kapitán Ztracených chlapců.“

„O tom jsem už slyšela!“ potvrdila Linda.
„Kluci mi o něm vyprávěli.“ Na nedávné cestě do Země Nezemě se totiž dívky seznámily se Ztracenými chlapci, skupinkou kluků, kteří bydleli v lesích Země Nezemě. „Říkali, že je právě pryč. Takže už se asi vrátil.“

„Vy jste se s ním setkaly?“ oslovila Mia víly.

Víly přikyvovaly. „Občas si přijde do Hvězdné roklinky pro vílí prach, aby mohl létat,“ vysvětlila Fauna.

„A jaký je?“ zajímala se Katka.

„Zvonilka by ti mohla vyprávět,“ odpověděla Mlženka. „Ta ho zná nejlíp.“

Ted' se všichni otočili na Zvonilku. „No, ehm, já nevím,“ řekla víla a žmoulala v rukách provaz. „Už je to hrozně dávno, co jsme se viděli naposled.“

„Ale určitě nám o něm máš co říct,“ namítla Katka.

„No, je chytrý,“ uvažovala Zvonilka. „A statečný. A umí létat stejně dobře jako kterákoli víla. Taky

je vtipný. A být v jeho společnosti je velká zábava.“
Při myšlenkách na Petra se usmála. „Když je kolem Petr, vždycky se začnou dít zajímavé věci.“

„Chtěla bych ho poznat!“ zvolala malá Gábi.

Ostatní dívky přikývly. Všechny se chtěly s Petrem setkat. „Zvonilko, vezmeš nás za ním?“ zeptala se Katka.

„Možná to není úplně nejlepší nápad,“ pronesla Mlženka dřív, než stihla Zvonilka odpovědět.

„Nebud' hloupá,“ odmávla ji Zvonilka.

„Samozřejmě že by se měly s Petrem seznámit. V Zemi Nezemi ho zná každý.“

Nato Fauna s Mlženkou odtáhly Zvonilku stranou. „Jsi si tím úplně jistá?“ šeptala Fauna.

„Ale jistě,“ přikyvovala Zvonilka. „Bylo by fajn se s Petrem zase jednou vidět,“ dodala, spíš pro sebe.

„Ale co bude se studnou na myší pohon?“ naléhala Mlženka. „Copak ji nechceš dokončit?“

„Dokončím ji,“ trvala si na svém Zvonilka.

„Hned, jak se vrátíme.“

Mlženka s Faunou si vyměnily znepokožené pohledy. „Ale ty se *vrátíš*, že, Zvonilko?“ strachovala se Mlženka.

Zvonilka dobře věděla, co má na mysli. Před mnoha lety opustila Zvonilka Hvězdou roklinku na cestě za dobrodružstvím s Petrem a dlouho, předlouho se nevracela.

Ale teď je všechno jinak, myslela si Zvonilka. „To ti můžu slíbit, Mlženko,“ řekla proto. „Jen se tam zastavíme a pozdravíme. Budeme zpátky dříve, než se naděješ.“

A tak se Zvonilka a lidské dívky rozloučily s Faunou a Mlženkou a vydaly se hledat skrýš Ztracených chlapců, která ležela hluboko v lesích Země Nezemě. Zvonilka s Katkou letěly, ostatní dívky šly po svých. Lesem nevedla stezka, takže pěšky to šlo pomalu. Dívky musely přelézat spleť kořeny stromů a prodírat se vysokými kapradinami.

„Pořád ještě byste nechtěly létat?“ zvolala Katka a rozsmutně nad nimi zakroužila.

„Díky, ale ne, díky,“ odvětila Mia. Právě se škrábala do strmého srázu. Musela se přidržovat větví a listoví, aby neupadla. „Jsem spokojená, když mám obě nohy na zemi – jejda!“ vykřikla právě ve chvíli, kdy ztratila rovnováhu a spadla. Sjela po zadku dolů z kopce a přistála v rozložitém keři.

Katka sletěla k zemi a nabídla jí pomocnou ruku. Mia se vytáhla na nohy a povzdychla si: „Ani to neříkej.“

Katka se zazubila: „Neřekla jsem ani slovo.“

„Tady to poznávám,“ prohlásila teď Linda, která se objevila za nimi. „Myslím, že od úkrytu už nejsme daleko.“

Také Zvonilka to místo poznala. Zaplavily ji vzpomínky na ty staré časy s Petrem. Tuhle rostl ten obrovský mangovník, kde jednou dováděli s opičí rodinkou. A támhle stála Petrova milovaná skála. Nazýval ji svou studovnou, protože na ní rád lehával a studoval mraky. Nikdo jiný z chlapců na ni nesměl vyšplhat. Zvonilka byla jediná, koho tam kdy pozval ke společnému posezení.

A – bylo to vůbec možné? Tohle byl ten stromek, který Petr rozsekl napůl při soutěži ve vrhání nožů. Vyrostl z něj pěkný, vysoký strom. Přesněji řečeno, dva stromy. Dva kmínky se nakláněly k sobě jako dvojice přátel, kteří si šeptají nějaké tajemství. To už je to opravdu tak dlouho, co se s Petrem viděla naposled?

Zvonilka přemýšlela, jak moc se asi Petr změnil. Určitě nevyrostl tak jako tenhle semenáček.

V Zemi Nezemi děti nikdy nevyrostou. Zvonilka však věděla, že lidé se někdy mohou měnit jinak – tak, že to není vidět pouhým okem.

Zvonilku vytrhlo z myšlenek hromové zařvání.

Všechny dívky leknutím nadskočily a přimkly se blíž k sobě.

„To znělo, jako by tu někde snad byl *lev*,“ špitla Gábi.

„A bylo to *blízko*,“ dodala Mia. Nervózně nakukovala do hustého lesa před nimi. „Snad bychom se měly vrátit –“

„Počkat,“ přerušila ji Zvonilka. „Kde je Katka?“

Všechny se začaly rozhlížet. „Ještě před chvílíčkou tu byla,“ zakňučela Linda.

Zaburácení se ozvalo znovu, ještě blíž. Tentokrát ho jako ozvěna následovalo druhé.

„Myšíte, že se mohla dostat do nějakých potíží?“ strachovala se Zvonilka.

Dívky se po sobě podívaly: „Jak známe Katku, tak skoro určitě,“ odpověděla za všechny Mia.

„Musíme ji najít,“ rozhodla Linda.

„Dobře. Ale opatrně,“ varovala je Zvonilka.
„Určitě nechceme, aby se to, co dělá ty zvuky,
dostalo mezi nás.“

Skupinka se jako jeden muž vplížila vpřed.
Ušly sotva pár kroků, když spatřily Katku. Stála
s hlavou zvrácenou nazad, zahleděná na cosi
ve větvích.

Mia se k ní rozběhla. „Kam jsi tak najednou
zmizela? Musíme dávat pozor. Je tady něco –“

„*Pssst*,“ zarazila ji Katka. *Podívej*, naznačila ústy
a ukázala.

Na větví se krčil panter. A na té samé větví, proti
němu, byl Petr Pan. Zvonilce poskočilo srdíčko
radostí. Její starý kamarád vypadal úplně stejně
jako dříve – veselý a ochotný ke každé nepleši.

Panter s Petrem se navzájem upřeně pozorovali. Pak panter znovu zařval. Petr se zazubil a jeho řev opětoval. Dívky i Zvonilka zatajily dech.

Znenadání obří kočka vyrazila skokem kupředu. Na okamžik se zdálo, že Petr ze svého místa nehodlá ustoupit. Jenže vtom mu uklouzla noha a on se zřítil ze stromu dolů. A panter se vrhl za ním.

Petr dopadl do listí a zůstal nehybně ležet. Panter ho očichal. Potom si odfrknul, otočil se a odkradl se pryč.